

aastaga meie aastasadakonna viimist lõunelonda. Kõik mis oma aja õra on elanud, wananeb lõduneb, laagueb loost, langeb hauda ja asemel astub uus. Kõik mis looduses olemas, mis aja sees sündib, on muutlik, on ajalik, on sadur; igawene on üldnes Jumal ja „tema helsus on igawest iga-weste nende peal, sed teda kaitwad, ja tema õigus jääb laste lastele uile, sed tema seadust peavad ja les mõtlemad tema täisimiste peale, et nad nende järelle teewad.“ (T. I. 103, 17. 18).

Sest saadis, kui vâgerva **Wene** lotka tiib maid varjab, on meie kodumaal sellis rahvapõli valitsemas. Selle piiskaja sees on siin maal endise aja sisseseadlused mitmes tulis ja mitmetyidi mananenud ja ihaldavad uuendamist, ja meie förge riigivallitus on juba mõnest aastast saadis hakanud tarvilisti uuendusi nimelt poolide ja sohtude osjus toime saatma. No-mõlbri kuni 1889 lõpetati Liivi-, Eesti- ja Ruramaal endised sohtud oma firiwaise mõnikesidusega ja seal uende asemele uued sohtud, naagu neid kõrgestõnnis keiser Aleksander II. juba 25 aastat tagasi mujal lõigel Venemaal sisse seadnud.

Aastal 1889 lõpetas siit maa lõige wanem sajasaalne põerualeht „Rigaische Zeitung“ oma iga ja ilnumist — ja tõusis Riia kodule üns wenekeelne leht „Прибалтийский край“ ja Tallinnas algas teine wenekeelne leht „Ревельский городской листок“ aastal 1890 ilnuma.

Riia-Piibla raudtee, mille üks haru Tartuuse lääb, sai valmis a. 1889.

Selgemal aastal algas elule „Läänimaa arstide selts“ ja peab iga aasta ühe koosoleku.

Hõifiseit suurus surma sülle Rasanis 4. Mail 1890 meie Dr. Rihvel Wecke. Rahu tema põrmule!

Sügis 1889 ja talvel läis haruldane üleüldine haigus — influensa — meie maalt ja üleüldse terwest **Europast** läbi ja viis mõndagi inimese maraselt hauda.

Kevade 1890 panis kuulus würst Bismarck lui **Saks** riigisantöler oma omelt maha.

Brasilia peitoriiif Lõuna-Amerikas on priirilis ümber muudetud.

Inglisriigi valitsus on Helgolandi saare mahetamise teel ühe oja Ajrikamaa eest Saaremaale jätnud.

Praegu, Jaani-päeva ajal 1890, kuulusse **Hispanias** ja **Italias** hirmus folera töö lähtii olema peasnud.

J. W. Jannsen †.

„Ondjad on rahundudjad, seit neid piab Jumala lapsits hüütama.“ See pühakirja sõna oli temal firstusirjal, kui teda juulilun algusel hauda länti. — Ajatolas weerreb ruttu edasi; ega noorpõlw teda väist volju enam ei tunnudki, seit et ta lõigeldorgema määramist mõõda juba aastat kümme enne surmatundi oma tööriistad läest pidi maha panema. Aga meil wanemateil inimestel ei olnud meie armas „postipapa“ tuli sellelgi tundmata, meie tundsimine teda juba noorest põlwest — lugedime suure himuga tema „Sõnumetoojaid“, tundsimine ja tarvititasime tema „Sioni laululannelt“, ootasime iga nädal tema „Perno Postimeest“ ja hiljem tema „Eesti Postimeest“, kus „See tuba, magus jutt“ olati lõbus ja lena lugeda oli. Õöles ei mäleta seda, kuidas aastal 1869 Eesti priiuse 50. aastane juubelipidu ülikoondiste „estimeses ormaastutes“ õra peeti, kus Jannsen pidu hing ja põhjendaja oli. Ütel aastal Eesti priiusega (1819) on J. W. Jannsen sündinud. Kümme aastat hiljem, 1879, peeti Jannseni jubatusel teine üleüldine laulupidu. Õöles sellel on see teadmata, et Jannsen „Wanemuine“ seltsi on põhjendanud. See lõige esimene Eesti selts põhiisest nüüd oma 26. aastast mälestuspäewa, kuid sellortal ei olnud seltsi alustaja ning esimene president Jannsen mitte enam elavate hulgast.

Kirjutusulg ja taatlikepp olivid tema tööriietad, misga tema oma rahva seas õratatud ja elustatud mõju mainimis- hoiidusele ja laulu- ja mängulooride idanemisele on sünna-nud — tuli enam kui seogi teine. Tema jutud ja kirjad ei jää unustusesse; praegu on nad Laatmanni trükitojast ülest ilmumas ja rahva selts minemas.